

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ

1452b Με δεδομένο λοιπόν ότι η πλοκή, αν πρόκειται η τραγωδία να είναι η ωραιότερη, δεν πρέπει να είναι απλή, αλλά περίπλοκη· με δεδομένο, επίσης, ότι πρέπει να μιμείται πράγματα που προκαλούν φόβο και συμπόνια (γιατί αυτό είναι το διακριτικό γνώρισμα αυτού του είδους μίμησης), είναι πριν από όλα φανερό ότι ούτε οι καλοί άνθρωποι πρέπει να παρουσιάζονται να περνούν από την ευτυχία στη δυστυχία (γιατί αυτό δεν προκαλεί φόβο ούτε συμπόνια, αλλά αποτροπιασμό), ούτε οι κακοί από τη δυστυχία στην ευτυχία (γιατί αυτό είναι από όλα το πιο αταίριαστο με την τραγωδία, αφού δεν έχει τίποτε από αυτά που χρειάζεται η τραγωδία: ούτε φιλόανθρωπα αισθήματα κινεί [1453a] ούτε συμπόνια και φόβο προκαλεί), ούτε ο υπερβολικά κακός να περνάει από την ευτυχία στη δυστυχία: μια τέτοια πλοκή μπορεί να κινεί τα φιλόανθρωπα αισθήματά μας, ούτε όμως συμπόνια ούτε φόβο προκαλεί, αφού η συμπόνια είναι κάτι που γεννιέται γι' αυτόν που δυστυχεί δίχως να το αξίζει, και ο φόβος για τον όμοιό μας που δυστυχεί — στην περίπτωση, άρα, αυτή δεν θα υπάρξει τίποτε που να προκαλέσει συμπόνια και φόβο. Μένει λοιπόν το ενδιάμεσο άτομο, που δεν είναι ούτε αυτός που ξεχωρίζει από την άποψη της αρετής και της δικαιοσύνης ούτε αυτός που περνάει στη δυστυχία εξαιτίας της κακίας ή της αχρειότητάς του, αλλά αυτός που παθαίνει το πράγμα αυτό εξαιτίας κάποιου σφάλματός του — ένας, ας πούμε, από αυτούς που είχαν μεγάλη φήμη και ευτυχία, ο Οιδίποδας ή ο Θυέστης, ή άλλοι περίφημοι άντρες γόννοι τέτοιων οικογενειών.

Μτφρ. Δημήτριος Λυπουρλής. 2008. *Αριστοτέλης, "Ποιητική"*. Θεσσαλονίκη: Ζήτρος.

© 2008 Εκδόσεις Ζήτρος